

Sygn. akt IV U 959/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2016r. w S.

odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 22 czerwca 2015 r. Nr (...) - (...)

w sprawie M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 959/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 czerwca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła M. C. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że od wielu lat cierpi z powodu problemów z poruszaniem się oraz ze względu na dotykającą ją depresję (odwołanie wraz z załącznikiem k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 17 czerwca 2015r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona M. C. do 31 marca 2015r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 2 grudnia 2014r. o ustaleniu prawa do renty do 31 marca 2015r. k.259 akt rentowych).

W dniu 17 kwietnia 2015r. wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosek ubezpieczonej o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.260-261 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 18 maja 2015r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 18 maja 2015r. k.264 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczona została skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 17 czerwca 2015r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.21-22 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 17 czerwca 2015r. k.266 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 22 czerwca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2015r. (decyzja z 22 czerwca 2015r. k.268 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 57 lat. Z zawodu jest krawcem. Ukończyła również liceum, (bez matury). W okresie od 26 lipca 1977 r. do 31 marca 1995 r. ubezpieczona była zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w W. jako sprzedawca i kierownik sklepu w D. (świadcstwo pracy k.4 akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 29 sierpnia 1995r. k.5 akt rentowych, wyjaśnienia ubezpieczonej k.24-24v).

Ubezpieczona cierpi na dystymię, cechy osobowości histrionicznej, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa C i L-S bez objawów ubytkowych, neurologicznych i bez wyraźnej dysfunkcji oraz nadciśnienie tętnicze. Podczas badania psychiatrycznego ubezpieczona była w wyrównanym nastroju i napędzie psychoruchowym, logicznym i wyczerpującym kontakcie słownym, spontanicznie wypowiadała się na temat trudności życiowych. Rozpoznane u niej schorzenia wymagają okresowego leczenia farmakologicznego, a zwłaszcza niezastosowanej dotychczas systemowej psychoterapii. U ubezpieczonej występują zaburzenia depresyjne o charakterze nerwicowym. Natomiast brak jest podstaw do rozpoznania zaburzeń depresyjnych nawracających ,tj. depresji endogennej oraz istotnych zaburzeń procesów poznawczych. Taki stan psychiczny nie daje podstaw do stwierdzenia u niej niezdolności do pracy. W 2010r. ubezpieczona przeżyła złamanie goleni lewej, leczone operacyjnie, ponadto leczy się z powodu bólu kręgosłupa w przebiegu zmian dyskopatycznych. Badanie neurologiczno-ortopedyczne ubezpieczonej nie wykazało objawów neurologicznych ubytkowych. Ruchomość w stawach jest bez ograniczeń, chód swobodny, bez utykania. Opisany stan narządu ruchu nie daje podstaw do orzeczenia u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Ubezpieczona od 20 lat leczy się na nadciśnienie tętnicze. Stan układu krążenia nie powoduje u ubezpieczonej niezdolności do pracy (opinia biegłych z zakresu psychiatrii, neurologii, kardiologii i chirurgii ortopedyczno-urazowej k.12-13 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej M. C. okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. 2015 poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo

niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie sprawy wymagało zbadania czy u ubezpieczonej po 31 marca 2015r. istnieje niezdolność do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych z zakresu psychiatrii, chirurgii ortopedyczno-urazowej, neurologii dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do pracy. Biegli rozpoznali u ubezpieczonej opisane wyżej schorzenie psychiatryczne, schorzenia narządu ruchu oraz schorzenie kardiologiczne stwierdzając jednocześnie, że stan zaawansowania tych schorzeń nie opóźnia sprawności organizmu ubezpieczonej w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Analizując przedmiotową opinię biegłych (k.11-12 akt sprawy), Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie. Opinia wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a swoje ustalenia biegli oparli o analizę dokumentacji medycznej ubezpieczonej, a także o badania fizykalne ubezpieczonej (protokoły z badań k.8-11 akt sprawy). Opinia jest spójna i należyście uzasadniona.

Wskazać należy, że ubezpieczona nie zgodziła się z ustaleniami biegłych podnosząc, że jest niezdolna do pracy. Nie zgłosiła jednak umotywowanych zastrzeżeń do opinii. U ubezpieczonej wiodącym schorzeniem jest schorzenie natury psychicznej. Biegły psychiatra odnosząc się do kwestii poprawy stanu zdrowia ubezpieczonej podniósł, że u ubezpieczonej brak jest podstaw do zdiagnozowania depresji nawracającej endogennej oraz istotnych zaburzeń procesów poznawczych. Występujące u niej zaburzenia depresyjne mają podłoże nerwicowe (w wywiadzie traumatyczne przeżycia rodzinne), które wymagają dalszego leczenia, ale też systematycznej psychoterapii, która nie była dotychczas stosowana. Taki stan nie daje natomiast podstaw do stwierdzenia u ubezpieczonej niezdolności do pracy.

Reasumując stwierdzić należało, że ubezpieczona nie spełniła wyrażonego w art.57 ust.1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunku nabycia prawa do renty w postaci niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art.477¹⁴ §1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.